

OŠ Prežihovega Voranca
Ravne na Koroškem

SAMORASTNIK
ŠT. 2
ŠOLSKO LETO
2004/2005

Juhuhu, **POMLAD** je tu!
Zvonček že cvete,
ptičica zapoje, otroci na gugalnice hite.

POLETJE lep je letni čas,
sonce sije, greje nas.
Šolske torbe zdaj pospravimo
in na morje se odpravimo.
JESEN pred vrati že stoji,
piha, trese, dežek gre.
Toplo se oblecimo,
kapico nadenimo!
Sneg že pada, mrzlo je,
prav imate, **ZIMA** je.
Potlej zvonček zadiši
in **POMLAD** spet prihiti.
Kaja Lasnik, 5. č

ZIMA kmalu bo snega nasula,
vsi se bodo veselili.
Sanke vsi bodo vzeli,
brž po bregu se povzpeli.
To veselje trajalo bo,
dokler zima odšla ne bo.
Gašper Turk, 5. č

Zima bela v vas je prihitela,
snega nasula,
nam tople čevlje obula.
S prijatelji grem v breg,
veselo zavriskam
in se vržem v sneg.
Tajda Svetina, 5. č

Bele snežinke letijo z neba,
na tvojem obrazu pa kepa snega.
Bele snežinke nam zimo podarijo,
otroci pa po darilih hrepenijo.
Jelko okrasit, zabavo priredit,
kot vedno si smuči kupit.
Božiček prihaja,
da nas razveseli,
juhuhuhu že nestrpni smo vsi!
Anita Mišković, 5. d

Zima, zima bela,
k nam v vas je prihitela.
Belega je snega nasula,
da bi nam veselo b'lo.
Ko bo ta odšla,
bo pomlad prišla,
z njo veselje,
skrite želje,
bodo v naših še očeh.
Tjaša Plemen, 5. č

ZIMA lepa je,
saj belo je vse.
POMLAD lepa je,
saj rožica cvete.
JESEN lepa je,
saj pisano je vse.
A lepšega od **POLETJA** ni,
saj se takrat uspešno spričevalo dobi.
Mojca Poročnik, 5. č

JESEN JE ODŠLA,
ZIMA PRIŠLA.
SNEG NAM JE DALA
DO VRHA NEBA.

VSE JE ZDAJ BELO,
GRIČI, GORE.
HRIBI, DOLINE
OD SNEGA ŽARE.

OTROCI SE IGRAJO
IN VESELIJO
IN SEVEDA S SNEŽAKI
GOVORIJO.
Urška Bogovič, 5. d

Odšle živali spat so **zimsko spanje,**
imele pa so čudne sanje,
da skačejo lahkih nog,
povsod okrog in okrog.
Pa je zima že odšla,
saj **pomlad je spet prišla**
in še sneg je skopnel,
prvi zvonček vzcvetel.
Boštjan Budna, 5. d

Zima je čas za norosti,
za otroške, zimske radosti.
Zima vsak čas bo prišla,
dala nam bo snega.

Prišla bo tiho in bežno,
naredila pokrajino bo snežno.
Otroci se bomo smejali,
morda tudi kdaj jokali.

Samo takrat se bomo jokali,
ko se bomo na smučeh poškodovali.
Zima ne bo še hitro odšla,
z nami prebila bo še meseca dva.
Tadej Čebulj, 5. d

P O M L A D

Sije sonce lepo zlato,
lepo zlato kakor so sončnice cvet.

Morje modro kakor nebo,
valovi kakor spomin
na spominčice tri.

Na dvoru trobente zapojo,
trarara, trarara,
kakor zvok trobentic na trati zeleni.

Še lepše pa so materine dušice,
ki v materini duši cveto,
vedno pogrejejo me lepo.

Nina Mager, 5. č

Prišla botra starka je,
v rokah kanglico bele barve nosila je.
Znana po zmrzali in mrzloti je.
S kanglico bele barve
vse pobelila je.
Zjutraj žalost odraslim
s seboj prinesla je.
Popoldan pa otroško veselje je,
vendar veselje počasi minevalo je,
saj botra starka se odpravi,
ker že čas za pomlad je.
Tam zaloge nove bele barve
za prihodnjo zimo pridobila si je.
Matej Polovšek, 5. d

ZIMA JE BELA
IN ZA OTROKE NAJBOLJ VESELA.
SVEČE DEBELE, GLADKE, LEDENE
SE IZ STREH NAGAJIVO SMEJIJO.
IZ KEPICE DROBNE NASTANE SNEŽAK,
NA DVORIŠČU STOJI KOT PRAVI JUNAK.
SANKE, SMUČI SO ZA OTROKE VESELJE,
STARI DEDEK PA NAM IZPOLNI VSE ŽELJE.
ZIMA NAJLEPŠI LETNI JE ČAS,
SAJ K NAM PRIDE DEDEK MRAZ.
Matija Komprej, 5. d

SNEG PADA, PADA,

veseli smo ga,
ker pa ga je že veliko,
srce nam igra.
SNEG PADA, PADA,
že belo je vse,
vse zelenje izginilo je.
SNEG PADA, PADA,
že sankamo se,
kaj naj naredimo,
če snega že preveč je.
SNEG PADA, PADA,
vsi veseli, vsi razigrani
zdaj sankamo se.
Ajda Podojsteršek, 5. d

Jesen se poslavlja, turobna in mrka,
zima nestrpno na vrata **že trka.**
S snegom pobelila vse je bregove,
hribe, doline, planinske vrhove.
Prignala je mraz in rdeče nosove,
šal, rokavice in smučke nove.
Otroci veselo na snegu se igrajo,
sankajo, smučajo – vsakega malo.
Zame je zima najlepší letni čas,
saj obdarita me Božiček in dedek Mraz.
Alja Kovačič, 5. d

Petošolci imajo še bujno domišljijo, zato vsako leto nastanejo čudovite pravljice. Preberite jih, ne bo vam žal!

AMADEJA

Nekoč je živela deklica, ki ji je bilo ime Amadeja.

Bila je najbolj brihtna in pametna najstnica. Starši so bili zelo ponosni nanjo, saj ni imela nobene ocene pod pet. Ko so za njo izvedeli podjetniki, so ji hoteli plačati do pet milijonov, da bi jim pomagala rešiti uganko, s katero bi dobili vsa podjetja in zlato v državah: Ameriki, Veliki Britaniji, Nemčiji, Portugalski, Franciji, Kanadi in Rusiji. Tisti dan, ko so zanjo izvedeli podjetniki, je ona dobila veliko pisem s povabilom in s prošnjo. Najbolj ji je bilo všeč tole vabilo s prošnjo:

Draga Amadeja!

Živjo!

Jaz sem Vinko Macesen iz podjetja Luna na Luni, ne na Zemlji. Vabim te, da me obiščeš, da se pogovoriva, da se spoznava in seznaniva z delom. Obiščeš me lahko že danes. Naše podjetje stoji v Mavrični ulici 56. Pridi čimprej. Težko te že pričakujem.

Lep pozdrav.

Vinko Macesen

Ko je Amadeja prebrala to vabilo, je poprosila mamo, naj jo odpelje v to podjetje. Mamo je zanimalo, zakaj hoče ravno v to podjetje, hčerka pa ji je povedala, da zato, ker ji je všeč naslov podjetja, lepo oblikovano vabilo in ker ima lepe predstave o direktorju. Tako sta se odpravili na obisk z voljo, da bo dekle uspelo razrešiti uganko. Ko sta prišli, je ugotovila, da je v obliki Lune na Luni, ne na Zemlji. Amadeja se je seznanila z delavci, direktorjem in lepim mladeničem in se na prvi pogled zaljubila vanj. Čez čas je ugotovila, da je to sin Vinka Macesna. Ime mu je bilo Janko Macesen. Čez tri leta, ko sta dopolnila šestnajst in osemnajst let, sta začela resno hoditi. Tedaj je Amadeji uspelo vse razrešiti in tako je oče njenega fanta dobil vsa podjetja v državah (ki sem jih naštel). Rešitev je bila zelo lahka: To bo znala razrešiti le pametna najstnica.

Čez nekaj let sta Amadeja in Janko dobila sedem otrok. Tri deklice Katjo, Jantituro in Katrušo ter štiri fante: Jana, Anžeja, Omarja in Bernardija. Kot vem, se je rod iz leta v leto širil.

Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Monika Ban, 5. č/8

VESOLJČEK NADLOGA

Nekega dne sva s prijateljem na igrišču igrala nogomet. Dan je bil zelo lep, na dvorišču pa je bilo zmeraj več otrok. Kar naenkrat so se začele pojavljati čudne stvari. Začelo je grmeti, a še vedno je sijalo sonce, zemlja se je tresla tako, da smo bili zaradi tega vsi prestrašeni. Ker pa smo bili tudi malo pogumni, se nismo nikamor skrili, le opazovali smo, kaj se bo še zgodilo. Vedeli smo, da nas nekdo opazuje iz grma, spušča glasove in nas odganja z dvorišča. Ker se nismo hoteli premakniti, je iz grma stopil ogromen modro-zelen vesoljček s tremi očmi in zelo napadalen. Mi nismo mogli verjeti očem. Ko je vesoljček opazil, da nas ni več strah, je začel strahopetno gledati nas in se čuditi, zakaj se ga ne bojimo. Jaz pa, ker sem bil malo bolj korajžen, sem ga vprašal, kako mu je ime in kako to, da je tukaj na Zemlji, saj je njegovo mesto v vesolju in tu nima kaj iskati. Vesoljček je le poslušal in gledal, nato pa je rekel, da je vesoljček Nadloga, da rad nagaja in ustrahuje ljudi. Otroci so videli, da je prijazen in so ga povabili, da se igra z njimi. Kar naenkrat je začel jokati, da mu v vesolju ni tako dobro, ker se nihče ne zmeni zanj. Vesoljček se nam je zasmilil in ker nam tako dobro družba nikoli ni odveč, smo se odločili, da ga obdržimo. Čez čas je postal lačen, ker pa nismo vedeli, kaj rad je, nam je začel umirati. Jaz sem se spomnil na solato in sem mu jo prinesel. Ni je hotel, zato smo mu pomagali, da se je odpravil domov. A še dobro. Toliko je bil še pri sebi, da je prišel domov in nam spustil signal, da je varno prispel.

Od tistega dne naprej smo z vesoljčkom zelo dobri prijatelji in se je privadil tudi na druge ljudi. Nikoli ga ne bom pozabil, vesoljčka Nadloge.

David Ranc, 5. č/8

SANJE SE URESNIČIJO

Živela je drobcena deklica Jan. Imela je hudobno mater in tri sestre.

Vedno je bila lačna in žejna.

Vsak dan je sanjerala, kako bi bilo imenitno, če bi imela dobre starše, in kako bi se lahko vsaj enkrat najedla. Pred očmi so se ji prikazovale obložene mize dobrot. Ona je sedela na grajskem stolu, služabniki so ji prinašali slastne torte, čokoladne pudinge, sočne potice in jo razvajali. Ker pa so to bile samo sanje, je mala Jan bila še zmeraj lačna. Nekega dne se je usedla pod veliko drevo in pred sabo zagledala lep zlat prstan. Ogledala si ga je in na njem zagledala napis: »Kdor ima čisto srce in slabo živi, se mu nekaj prekrasnega zgodi.« Njene sanje so se uresničile. Na travi se je pojavila velika miza, polna dobrih jedi. Jan je zavriskala od veselja. Postregla si je z dobrotami in s čudovito dobrim napitkom. Vsa presrečna in vesela je za nekaj ur vstopila v svet svojih sanj ter se nato sita in srečna vrnila domov.

Brez skrbi je potem zaspala v svoji skromni postelji.

Tilen Drozg, 5. č/8

NORA METLA

Živela je gospa, ki ji je bilo ime Marica. Zelo rada je pometala in vsak teden si je kupila novo metlo. Nekega dne pa so na sejmu prodajali najlepšo metlo, kar jih je kdaj videla. Kupila jo je. Ko je prišla domov, je takoj začela pometati. Od začetka je bilo vse v redu, proti koncu pa je metla začela poskakovati. Umirila jo je, vendar ne za dolgo. Nato jo je zaprla v omaro, sama pa se je ulegla in zaspala. Čez eno uro se je zbudila in videla vse razmetano in razbito. Bila je v veliki zadregi, ker je čez pol ure pričakovala goste. Vzela je vse svoje stare metle in začela pospravljati, medtem pa je njena nova metla počivala in se ji smejala. Marica ji je zagrozila, da jo bo vrgla v ogenj, toda metla se je delala, kot da je ne sliši, zato jo je vrgla iz hiše. Metla je odšla brez slabe vesti. Prijateljice so jo opozorile na noro metlo, toda ona je dejala, da se je ne boji. Čez nekaj let se je metla vrnila in ji hotela razmetati celo hišo, toda Marica jo je zgrabila in jo vrgla v ogenj. Od

tedaj se ne ozira več po lepih metlah, ampak je zadovoljna s starimi.

Matej Mirnik, 5. č/8

NORA METLA

Nekega dne sem z metlo pometal kuhinjo. Nenadoma je začela poskakovati. Vrtela se je okoli mize in izgledalo je, da pleše. Plesala je v indijanskem slogu in razbijala kozarce, krožnike, vazo in še kaj. Očeta je spotaknila, da je padel v mamino naročje. Prebudila je sestrico, našo muco pa je potisnila na smetišnico. Razmetala je vse knjige. Naredila je pravo opustošenje in zmedo. Nismo je mogli ukrotiti, zato je ata vzel motorno žago in jo razrezal. Kosi lesa so čudežno dobili ščetinaste noge in nadaljevali svoj ples. Ker si nismo znali več pomagati, smo poklicali policiste in ti so vse nove metlice odnesli v zapor, kjer so plesale, dokler niso strohnele.

Martin Barbič, 5. č/8

NAROBE SVET

Vsi smo vedeli, da se bo nekaj spremenilo, a nihče ni vedel, kdaj in kako.

Začelo se je v petek, trinajstega, in to ob polni luni. Začelo se je tako, da so ljudje začeli hoditi po rokah in jedli z nogami. Prenehali so z vojnami in na svetu je bil mir. Otroci so se rodili veliki, kosmati, imeli so brade, zobe in lase. Tam so mačke lovile pse in miši mačke. Telički so povrgli krave. Krave so pasle kmete in kmetje so jedli seno. Sprehodil sem se ob reki Meži in opazoval, kako so ribe v vodo vlekly ribiče. Na poti v šolo sem zagledal srnjaka, ki je imel na rami puško. Bil je namenjen v trgovino, da bi ujel kakšnega človeka. Ko je prišlo poletje, sem videl dedka Mraza, kako je od otrok dobival darila. Pri praznovanju rojstnega dne sem tistim otrokom, ki sem jih povabil, moral dati darila. Otroci so v šoli spraševali učitelje in učitelji so dobili ocene. To je trajalo eno leto in vsi smo ugotovili, da je pravi svet boljši.

Gregor Bezjak, 5. č/8

HUDOBNA MAČEHA

Na koncu gozda je zapuščen travnik, sredi katerega je majhna hišica. V njej živi prikupna deklica Tanja in njena hudobna mačeha Suzana. Tanja je pogumno in pametno dekle. Starša sta ji umrla ko je bila še dojenček. Najraje se igra z žogo pri potočku. Tudi ko se je vsa zgodba začela, se je tam igrala, Suzana pa je šla po nakupih v mesto. Nenadoma Tanja zasliši krik iz hišice. Vsa prestrašena gre pogledat, kaj se je zgodilo. Vidi svojo mačeho, ki vsa panična teka po hiši gor in dol. Jezno pogleda Tanjo in ji reče: »Ti si vsega kriva! Oropali so hišo! Kaj se res moraš ves čas samo ukvarjati s svojo žogo? Ti bom že pokazala, smrklja mala! Pojdi v kuhinjo in takoj pomij posodo!«

Tanja je hitro odšla v kuhinjo, Suzana pa je iskala svoj dragoceni nakit! Zvečer, ko se je Tanja odpravljala spat, je prišla k njej Suzana in ji rekla: »Danes boš spala v kleti, ker nisi pazila hiše!«

Odšla je za njo v klet, še preden pa je Suzana zaklenila vrata, jo je Tanja vprašala: »Zakaj pa niste poklicali policije?«

»Ker je pač nisem in to sploh ni tvoja stvar!« Jezno zaloputne vrata in jih zaklene.

Tanja zasliši glas za sabo ter se obrne. Vidi dečka svoje starosti. Oba preplašeno zakričita. Čez nekaj časa se spoprijateljita in deček po imenu Simon ji pove nekaj zelo zanimivega. »Suzana je moja mama. Oropal jo je njen bivši mož, oziroma moj oče. Vendar ona to ve in ker je v preteklosti ubila mojo babico, se ji že kar nekaj časa maščuje,« je na hitro povedal Simon.

» Zakaj pa jo je ubila?«

» Ker si je hotela prilastiti vso njeno premoženje. Sedaj pa sem tu zato, da greva skupaj na policijo.«

» Ja, ampak kako bova pa prišla ven?«

» Glej tukaj je luknja, skozi katero bova šla ven.«

Vso zgodbo sta povedala na policiji. Hudobna Suzana pa je bila obsojena na dosmrtno ječo, Tanja in Simon pa sta srečno živela pri Simonovem očetu. Prav lepo sta se imela, saj je tudi tam tekel potoček, kjer sta se skupaj igrala z žogo.

Tina Sklepič, 5. č/8

NAŠE PRIGODE (tudi naši starši so marsikaj doživeli)

Star sem bil štiri leta. V hiši smo imeli delavce, ker smo prenavljali kopalnico. Zame tisti dan nihče ni imel časa, zato sem se neprestano sukal prav na tistih mestih, kjer je bilo najmanj primerno. Mama me je večkrat opozorila. Pozno popoldan, ko smo bili že vsi utrujeni, sem se vrtel okoli maminih nog. Kar naenkrat mi mama grozeče reče: »Zdaj imam pa dovolj, celi dan se že kuha!« Jaz pa jo nič hudega sluteč vprašam: »Kdaj bomo pa jedli?«

Andrej Senica, 8./9

Nekega dne sva se s sestro igrali skrivalnice. Ko sem se morala skriti, sem se spravila pod posteljo. Vesna me je dolgo iskala, jaz pa sem med tem časom zaspala. Ker se me je naveličala iskati, se je šla igrat na dvorišče. Čez kakšno uro me je začela iskati vsa družina. Končno me je v skrivališču našla mama in me zbudila, sestro pa je okregala.

Tanja Franc, 8./9

Ko sem bila stara štiri leta, sem bila zelo nagajiva. V hiši, v kateri stanujemo, imamo ograjo, ki ima luknje. In jaz sem v eno vtaknila glavo, potem pa je nisem mogla dobiti ven. Dedek je takrat v dnevni sobi gledal televizor in me ni slišal, ko sem ga klicala. Zato sem sedela in čakala, da me bo kdo videl in me rešil. Ko sta po približno uri in pol prišla domov ata in mama, sta me videla in hotela rešiti, a mi nista mogla pomagati drugače, kot da sta razstavila ograjo.

Tanja Mori, 8./9

VSE ZA CUKRE

Rad sam se škijo, tak da ni bwo brega, da se ne bi palo. Enkrat pa mi je ena trgovka rekva, da če se pelem po enmo brego, dobim kilo cukrov . Jas pa vada, saj sam biw še otrok, sam se palo. Prej so pa spoda eni otroci dewali sneženga moža, po so ble pa lukne, mi je pa noge raztegnawo pa sam pado. Po sam se pa tak potovko, da še ene tri kedne nisam mogo vrata zasukat pa še čist trd sam biw. Sam ono kilo cukrov sam pa vseeno dobo.

(po pripovedi dedija)

Laura Polajner, 7./9

MAMIN STRAH

Moja mama mi večkrat pripoveduje svoje dogodke iz otroštva. Najbolj v spomin se ji je vtisnil dogodek, ki ga nikoli ne bo pozabila.

Ko je bila stara skoraj štirinajst let, je umrl njen sosed Tone. Bila je zelo žalostna, ker sta bila velika prijatelja. Nekega dne je šla z očetom in bratom v klet po drva in premog. Ko je njen oče zaklenil vrata kleti, je začelo močno ropotati. Mama se je zelo prestrašila in se oklenila očeta, on pa ji je mirno rekel, da je to pokojni sosedov Tone, ker njegova duša ne najde miru.

Od takrat naprej je mama bolj boječa in vraževerna.

Uroš Kotnik, 7./9

DEDANOVA PRIGODA S POLICAJI

Enkrat zvečer se je deda s svojmo avtono palo domo. Kar naenkrat je zagledo policajja, ki mu je maho, da more ustajt. Deda je dav žmigovc, zapalo na rob ceste in ustajo. Policaj je hoto met vozniško pa prometno. Vozniško je deda najdo, prometno pa je nekam založo. Isko jo je po vseh predalih, a je ni najdo. Bil je že kar malo živčan, pol pa se je spomno, pa reko policajo, da lahko kar po telefonu preveri čigav je avto. Policaj pa je vseeno hoto, da mu da prometno. Deda je vstrajo pri svojem, češ da se po televiziji hvalijo, kake aparature majo in da samo v neki minutah lahko dobijo vse podatke o avtono. Samo na tablaco more policaj pogledat. Ker pa je policaj vido, da res ne bo nač, je jezno za korak stopo stran in le prevero, tak ko je deda reko. Po kratkem pogovoro je policaj vrno dedano vozniško, ker je pogrunto, da je avto njegov. Samo srečno vožno je zaželo in deda je zadovoljno odpalo. Doma nam je deda prajo vse, ka se mo je zgodvo na poti domo in dodav, da se ta mladi policaji morjo še vejko kaj naučit.

Nina Potočnik, 7./9

OMA MI JE PRIPOVEDOVALA

Lansko poletje smo se zbrali pri omi in dedku na pikniku. Prijetno popoldne se je prevesilo v večer, ko smo sedeli za vrtno mizo in si pripovedovali zgodbe, ki so se nam dogodile. Od vseh naših doživljajev se mi je najbolj vtisnila v spomin zgodba iz otroštva moje ome.

Bila je stara sedem let, ko so nekega poletnega večera ostali mlajši otroci doma v postelji, starejši pa so odšli z očetom na "ohcet" k sosednjemu kmetu. Moja oma, ki je bila najmlajši otrok, se je sredi noči prebudila, ker je slišala hrup. Iz kuhinje se je slišalo ropotanje z lonci in pokrovkami, kot bi nekdo nekaj kupal. Na hodniku se je odprl pokrov velike skrinje, v kateri so hranili moko, in se zopet zaprl. Omo je postalo zelo strah. Stisnila se je za hrbet starejšemu bratu Tonetu, ki je spal poleg nje, in si še dihati ni upala. Mislila je, da se bo prebudil

tudi kdo od starejših otrok, vendar so vsi spali. Ko je čez čas vse potihnilo, je zaspala. Zjutraj je vprašala očeta, če je bila kuhinja kaj razmetana, ko so se vrnili domov. Odgovoril je, da je bilo vse tako, kot so pustili prejšnji dan. Ko mu je povedala, kaj je slišala ponoči, ji je dejal, da je na njih prišla pazit pokojna mati, ki je umrla, ko je moja oma imela komaj tri leta. Za vso družino je skrbel oče, ki ga je ohranila v lepem spominu.

Oma nam večkrat pripoveduje, kako je bilo včasih na kmetih, ko se je na večer zbrala vsa družina in so si pripovedovali različne zgodbe ter peli ob igranju harmonike njenega brata Štefana. Ob njenem pripovedovanju imam občutek, da so bili to čudoviti večeri, ki jih danes na žalost preživljamo na drugačen način.

Martin Rožej, 7./9

BABICA MI JE PRIPOVEDOVALA

Bila sem tvojih let, ko se mi je pripetil neprijeten dogodek. Živelimo smo na kmetiji in večinoma sem jaz skrbela za živali, ker mi je bilo to v veselje. Imela sem tudi mačko, ki je bila moj hišni ljubljencek. Med domačimi živalmi smo imeli sedem kokoši in enega petelina. Lepega dne sem šla po jajca, ker pa nisem bila preveč dobre volje, sem jajca neprevidno nosila. Naslednji trenutek pa so mi jajca ušla iz rok in se razbila po tleh. Ko sem se ozrla nazaj, sem videla petelina, kako teče za mano. Vedela sem, da zaradi jajc. Hitro sem premišljevala, kaj naj naredim, saj je bilo jajc kar osem in zbala sem se, kaj mi bodo rekli starši. Obenem sem begala naokrog, če me kdo vidi. Odločila sem se, da bom vse povedala samo mami, saj me je vedno tolažila, oče me je pa običajno okregal, če sem kaj narobe storila. Ko sem kot običajno spet zaupala mami, me je ta z razliko takoj izdala očetu, on pa me je samo lepo ogovoril, ker nisem bila previdna. Od tega dogodka dalje sem bolj pazila, kako sem nosila jajca. Tudi če sem bila še tako jezna, se mi kaj podobnega ni več zgodilo. S petelinom pa sva se še naprej razumela.

Rikardo Janjoš, 7./9

MUJ STAR ATA

Muj star ata Alojz se je rodil 15. 1. 1941. Po odsluženi vojaški službi je odšel na dajlo v Nemčijo. Tam je spoznal Olgo, mujo staro mamu iz Loškega Potoka, iz Malega Loga. Poročva sta se duma, takoj po tem pa odšla spet nazaj v Nemčijo. Ko je muja stara mama rodila Mojco (muju mamu), ju je dala v varstvu stari atovi sastri Anici. Ta takrat ni hudila dajlat, pa je poleg svojih otrokov skrbajla še za mojo mamu. Po rojstvu druge hčajrke je muja stara mama ostala duma. V cajtu, ko je muj star ata hudo v Nemčijo, sta za kmetiju skrbajla mat pa foter.

Sedaj uživa na kmetiji s staro mamu. Muja stara mama še hudi dajlat.

Laura Ružman, 7./9

(Pripovedovala mama v dolenskem narečju)

EDINA NISƏM DOBWA PISANKE

Bil je vejkončni pondelek. Taka je bwa nawada, da so na šeti dan gotiji nosli pisanke. Za pisanko smo navadno dobli šartil, pomaranče pa še mavo dnarja smo dobli. Bwo nas je šest otrok. Jəs səm bwa četrta po vrsti. Nismo meli glihnih gotijov. Mojga gotija təsti pondelek ni bwo, drugi gotiji od sestər pa bratov pa so prənsli pisanko. Kər nisəm dobwa pisanke, səm se drwa, da so me koma potolažli.

Mitja Navotnik, 7. c/9

VOJAK Z DOBROTAMI

V obdobju druge svetovne vojne je bila moja babica triletna deklica. Tisti dan njen oče ni odšel na vojaško kurirsko pot, temveč je ostal doma. Ko so nemški vojaki prišli preverit, če je doma, se je skrtil v omaro. Njena mati se je bala, da deklica ne bi izdala očeta. Ves čas obiska je bila na trnih.

Eden od vojakov je deklico (mojo babico) prijel, saj je bila najmlajša od šestih otrok, ter jo odpeljal v sosednjo sobo. Tam si jo je posadil na krilo in se nekaj časa pogovarjal z njo, čeprav ga zaradi nemškega govora ni razumela. Iz sobe se je slišalo le veselo hihitanje in tihi govor vojaka, ki pa ga njena mati ni mogla razločiti. Babica se je po petnajstih minutah vrnila iz sobe vesela in nasmejana, saj ji je vojak podaril vrečo dobrot, ki jih je v tistem času primanjkovalo. Drobni čokoladic in bonbonov so se razveselili tudi njeni bratje in sestra, saj si jih zaradi pomanjkanja

denarja in okoliščin niso mogli privoščiti. A po očetu vojak ni nikogar vprašal, kar je presenetilo zlasti prestrašeno babičino mater. Pokazal ji je le sliko prav takšne deklice, kot je bila babica, kako objema svojega očeta, torej njega. V kotu oči so se mu zalesketale solze.

S tem je bil obisk zaključen, babičina mama pa si je oddahnila. Otroci so hitro začeli brskati po vreči dobrot, ki jo jim je podaril. Spomin na tega vojaka še dandanes ni zbledel.

Čeprav se je tisti dan babičin oče izognil svojemu delu kurirja, prav tako tudi kazni, ki bi ga lahko doletela, če bi ga ta vojak našel skritega v omari, je moral naslednji dan vseeno nazaj v vojsko.

Kljub vsem težavam so le preživeli še en srečen dan v krogu celotne družine.

*Po pripovedovanju babice zapisala
Brigita Piko, 7./9*

NEVARNE PASTI

Moja mama je bila doma v kraju, ki je zelo povezan z reko Dravo. Njen dom stoji le nekaj metrov od te nevarne reke. Sama bližina vode je otrokom omogočila veliko možnosti za igranje, prinašala pa tudi veliko pasti.

Bilo je nekega vročega poletnega dne, ko je bila mama stara približno toliko kot jaz sedaj. S prijatelji so se igrali v bližnjem potoku, ki se je izlival v Dravo. Ni bilo večjega užitka kot pa to, da so lahko v neznosni vročini bosu brodili po strugi potoka. Seveda so preizkušali meje poguma drug drugega. Le kdo si upa zabresti najgloblje? Seveda je bila voda najgloblja prav pri izlivu potoka v reko. V trenutku nepazljivosti je mami deroča voda iztrgala iz rok opanke. V strahu se je pognala za njimi in z grozo ugotovila, da jo je zajel tok Drave. Pomislila je že na najhujše, ko je na hrbtu začutila močan prijem. Bil je sosed, ki je na srečo ravno takrat lovil ribe in je znal tudi dobro plavati. Od takrat se s prijatelji niso več igrali teh nevarnih igravic. Reko so najraje opazovali z varnostne razdalje.

Posledice tega dogodka čutiva sedaj s sestro, saj se nikoli ne smeva igrati preblizu reke, ki skriva toliko pasti.

Jani Knuplež, 7./9

POŽAR NA ROBU GOZDA

Oče mi je pripovedoval, kako ga je bilo nekoč strah.

Pred leti, bilo mi je 12 ali 13 let, smo se otroci igrali na vasi. V tistih časih so bili zelo popularni filmi, kot je bil npr. Vinetou in Old Surehand pa tudi Taborni ognji in podobno. Občudovali pa smo tudi velike požare in eksplozije.

Nekega sončnega dopoldneva smo sredi igre »kavboj in indijanci« zajeli skupino nasprotnikov. Privezali smo jih ob drevo in zakurili ogenj. Vendar pa ni šlo vse po naših načrtih. Blizu ognja je bilo trsje, ki je bilo v poletnem času zelo suho. Zaradi ugodnega vetra se je trsje vnelo in naenkrat nastal je požar.

Le-ta se je hitro razširil, z veliko hitrostjo požiral vse pred seboj in se nevarno bližal gozdu. Pograbila nas je panika, prevzel nas je neizmeren strah. Pohiteli smo proti gozdu in z vejami začeli gasiti ognjene zublje. Na našo srečo je vse skupaj opazoval stari oče in odhitel k sosedu, kjer so imeli telefon, da je poklical gasilce.

Čez dobre pol ure so prispeli naši rešitelji in z veliko muko pogasili neizprosne rdečega petelina.

Še dobro, da se je vse srečno izteklo, a takrat nas je bilo resnično zelo strah.

*Robi Erat, 7./9
(po pripovedovanju mame)*

V IZGNANSTVU MED 2. SVETOVNO VOJNO

Svojo življenjsko izkušnjo mi je povedal ded Slavko, ki ima danes 67 let. Vesel je, da je dočakal svobodo in da lahko njegovi vnuki danes živimo lepše. Nikomur ne privoščim tako trdih in trnovih poti, kot jih je prehodil on, njegovi najbližji in mnogi njegovi rojaki.

PRIPOVED DEDA

Takrat, ko so Nemci napadli Jugoslavijo, je bilo že v naprej dogovorjeno, da očistijo Slovenijo.

Ker je bil moj oče zaveden Slovenec, so ga imeli na spisku za izselitev (k temu so seveda pripomogli izdajalci). Ponj so prišli Nemci in ga na silo odpeljali iz gozda, kjer je bil na delu. Bil je namreč gozdni delavec in je moral pustiti vse orodje, kar je bilo njegovo edino bogastvo, v gozdu.

Takrat smo živeli v majhni leseni bajti. Bili smo trije bratje in dve sestri. Jaz sem bil star štiri leta, ena sestra pa komaj dve leti. Komanda je padla: »Pripravite cule, kolikor morete nesti s seboj!« Prišli so po nas domov. Do glavne ceste smo šli peš s culami v rokah, tam pa so nas naložili na tovornjak in vse skupaj odpeljali v zbirni center (nas in še dve družini so odpeljali v mariborsko kasarno). Naslednji dan smo šli na železniško postajo, kjer nas je čakal živinski vlak (naš vlak se je imenoval šesti transport izgnancev). V vsak vagon so strpali po tri družine. Po tleh je bila naložena slama, tako da smo sedeli in ležali na njej. V pogovoru drug z drugim smo izvedeli, da smo izgnani v Srbijo.

Ker je to bilo avgusta leta 1941 in je bila strašna vročina, smo bili v zaprtih vagonih na dolgi vožnji vsi zelo žejni, tako da smo se morali odžejati celo z lastno vodo. Prispeli smo v vas Lazarevac, to je približno šest kilometrov iz Beograda. Tam so nas lačne, žejne in utrujene naložili na voz ter nas odpeljali na neznano kmetijo, kjer so nam v skednju dodelili novo stanovanje. Postregli so nam pasulj in koruzni kruh. Spali smo na kolikor toliko mehkem senu.

Po nekaj dneh bivanja v izgnanstvu so prišli domačini po očeta in mu predlagali, naj gre delat v rudnik Kolubara, da bo vsaj nekaj zaslužil. Oče se je odločil, da bo sprejel vsako delo, saj je bilo treba nahraniti veliko lačnih ust. Mama pa je začela delati po kmetijah, da smo bili še manj lačni; prinesla je krompir, koruzno moko, malo tudi pšenične. Po dveh letih takega življenja se je rodil brat Silvo, ki pa nas je po treh mesecih za vedno zapustil. Z žalostjo v srcih smo ga pokopali. Mama je čez nekaj dni zbolela in so jo odpeljali v bolnico v Beograd. Starejša sestra Anica je bila naša druga mama in je morala znati poskrbeti za nas. Najstarejša brata Stanko in Jože sta šla služiti za pastirja. Brez mame smo bili dober mesec in pol.

Takrat so bili dnevi še posebej žalostni in hudi. Preselili smo se v hišico, ki je imela kuhinjo in sobo. Oče je delal od jutra do večera. Spomnim se, kako sem mu kot sedemletni fant nosil kosilo v rudnik.

Tudi v šolo bi moral iti, ampak sem stalno pobegnil iz nje. V šolo pač nisem hotel. Nekako sem se je bal. Takrat so se v vasi pričeli pojavljati enkrat četniki, drugič partizani. Morali smo se paziti enih in drugih.

Leta 1945 so prišli ruski vojaki in partizani, ki so se borili proti Nemcem in ustašem. Dočakali smo svobodo in se meseca julija leta 1945 po štirih letih izgnanstva vrnili nazaj v svoj rodni kraj, v Ožbolt ob Dravi, kjer sem začel obiskovati osnovno šolo, ko mi je bilo osem let.

Po nekaj letih našega svobodnega življenja je izšla knjiga ŠESTI TRANSPORT, v kateri je podrobneje opisano naše izseljensko življenje.

Iz dedove pripovedi sem se naučil, da moram še bolj ceniti življenje, svobodo in negovati prijateljske vezi.

Urban Tušek, 7./9

DEVETLETKARJI OSMIH RAZREDOV SO SE POSTAVILI VLOGO NOVINARJEV. PREDSTAVLJAMO LE DROBEC NJIHOVEGA DELA.

Taborniki so ljudje, ki večino časa preživijo v naravi. Mi imamo na Ravnah na Koroškem tabornike Rode Koroških jeklarjev, kateri veliko svojega prostega časa preživijo na taborniškem domu na Obretanovem, ki je pod Uršljo goro.

ZDRAVO, TANJA! JAZ SEM AMANDA IN VEM, DA SI TABORNICA IN BI TI ZASTAVILA NEKAJ VPRAŠANJ O TABORNIKIH.

Zdravo! Vprašaj, kar te zanima.

KAJ POČNETE PRI TABORNIKIH?

Hodimo v gore, hribe, na taborjenja, primerjamo se v pripravi taborniškega ognja, se igramo razne igrice ...

KJE NAJVEČKRAT TABORITE?

Taborimo na Obretanovem, na vrhu poseke, na Navrškem vrhu. Taborimo pa trikrat na leto.

KAKO SE IMENUJE VAŠ ROD IN PO KOM JE DOBIL IME?

Naš rod se imenuje Rod Koroških jeklarjev. Ime smo dobili po naši železarni.

ALI STE RAZVRŠČENI PO SKUPINAH?

Ja, in sicer: otroci do prvega razreda so murenčki, od prvega do petega so medvedki in čebelice, od petega do osmega razreda so gozdovniki in gozdovnice, od petnajstega do osemnajstega leta so popotniki in popotnice, od dvajstega leta naprej so pa grče.

VIDIM, DA NOSITE RUTICE. KAKŠEN POMEN IMAJO?

Ja, te nas ločijo po skupinah: murenčki imajo rumeno rutico, medvedki in čebelice rdečo z rumenim robom, gozdovniki in gozdovnice zeleno z rumenim robom, popotniki in popotnice imajo modro z rumenim robom, grče pa vijolično rutico.

KAJ POMENI ZNAK ZTS? OPIŠI GA!

Je znak Zveze Tabornikov Slovenije. Je modre barve v obliki Triglava, v njem sta šotor in ogenj. Ogenj ima tri plamene in štiri polena, kar je trikrat štiri, to je dvanajst taborniških zakonov.

KAJ SI SE VSE NAUČILA PRI TABORNIKIH?

Pripravljati taborni ogenj, postavljati šotor, zavezovati vozle, skratka – živeti v naravi.

KAJ SE TI JE NAJBOLJ VTISNILO V SPOMIN?

Moja taborniška poroka. Bila je letos na letnem taboru v Topli, kjer smo se zelo zabavali. Za poroko sem se morala ustrezno obleči, pri čemer so mi vsi pomagali. Dovoljeno je bilo ličenje, za izdelavo obleke smo uporabljali najrazličnejše pripomočke. Prstan je bil iz žice.

Hvala, da si si vzela čas in mi odgovorila na vprašanja. Upam, da se bodo bralci iz najinega pogovora marsičesa naučili, tako kot sem se jaz. Morda boste med svoje vrste dobili še kakega novega člana.

*S tabornico Tanjo Franc
se je pogovarjala Amanda Soldo.*

KOŠARKA – MOJE ŽIVLJENJE

Štiriindvajsetletni igralec košarke, Boštjan Nachbar iz Dravograda, bo v kratkem pričel z novo sezono v ligi NBA v ZDA. Poklical sem ga v Houston, kjer živi in igra že tretje leto. Pogovarjala sva se o poletju, ki ga je letos preživel v Sloveniji, reprezentančnih tekmah in o njegovih željah za naslednjo sezono.

- Novinar:** Pozdravljen, Boštjan! Košarka je tvoje življenje. Kako si zadovoljen s svojimi dosedanjimi uspehi?
- Boštjan:** Uspeh pri košarki je res največ, kar si želim v življenju. Zelo sem zadovoljen, saj igram v NBA, kar so bile vedno moje sanje.
- Novinar:** Koliko si bil star, ko si se začel ukvarjati s tem priljubljenim športom?
- Boštjan:** Za igro z žogo me je navdušil oče Vlado in to v zgodnjem otroštvu. Trenirati sem začel na začetku osnovne šole.
- Novinar:** V katerih klubih si treniral pred NBA ligo in trenutnim klubom Houston Rockets?
- Boštjan:** V osnovni šoli sem igral za domači klub v Dravogradu. Na začetku srednje šole sem se preselil v Maribor in igral v klubu Bavaria Woltex. Potem sem naslednja leta preživel pri ljubljanski Olimpiji in v Laškem. Nato sem bil nekaj časa v Trevizu, kjer sem postal italijanski prvak s klubom Benetton.
- Novinar:** Rad bi, da poveš nekaj več o letošnjih kvalifikacijah za evropsko prvenstvo. Reprezentanca Slovenije je uspešno opravila ta preizkus, uvrstili ste se na evropsko prvenstvo v košarki, ki bo leta 2005, torej naslednje poletje v Beogradu. Kaj si ti prispeval k temu uspehu?
- Boštjan:** Pričakoval sem, da bo moja vloga v ekipi večja, a mi je žal poškodba kolena to onemogočila. Sem pa izredno zadovoljen z uspehom celotne ekipe in s svojim nastopom na tekmi v Celju, ko smo premagali Francijo.
- Novinar:** Si lahko obetamo tvoj nastop naslednje leto v Srbiji?
- Boštjan:** Vsekakor.
- Novinar:** V kratkem se pričinja nova sezona v ligi NBA. Si se veliko pripravljal za letošnjo sezono z novimi soigralci in novim trenerjem?
- Boštjan:** Po koncu lanske sezone sem imel le malo časa za počitek, nato sem že začel z raznimi pripravami. Navodila sem dobival preko telefona in interneta iz Houstona. Nato sem skoraj dva meseca posvetil igri v reprezentanci. Sem v dobri telesni pripravljenosti, tudi koleno mi več ne povzroča preglavic.
- Novinar:** Kako se razumeš s svojimi soigralci in trenerjem?
- Boštjan:** Drug do drugega imamo profesionalen odnos. Zadovoljen sem z novim trenerjem, čeprav mi je zelo žal, da je prejšnji trener zaradi bolezni odšel.
- Novinar:** Zaupaj nam še svojo višino in težo ...
- Boštjan:** Visok sem 2 metra in 5 centimetrov, tehtam pa 100 kilogramov.
- Novinar:** Najlepše se ti zahvaljujem za pogovor in ti želim uspešno sezono in košarkarsko kariero nasploh.
- Boštjan:** Hvala.

Blaž Hölcl, 8./9

LISTI IZ NAŠIH DNEVNIŠKIH ZAPISOV ŠOLE V NARAVI

Nedelja, 16. 01. 2005

Komaj čakam, da bo napočil jutrišnji dan. Šli bomo namreč v Črno na Koroškem, kjer bomo pet dni preživljali skupaj v zimski šoli v naravi. Seveda upam, da se bom naučila bolje smučati, a bolj pomembno se mi zdi, da preživim nekaj dni brez staršev. Prebivali bomo v hotelu Krnes in se smučali na črnjanskem smučišču. Komaj čakam!

Sreda, 19. 1. 2005

Ja, na žalost moramo v šoli v naravi poleg počivanja, iger in vseh lepih stvari odnesti kaj tudi od predavanj. Imamo jih kar dvakrat dnevno. Seveda so koristna in poučna. Nekaj je tudi zanimivih reči zame. V glavnem se mi zdi vse v redu.

Četrtek, 20. 1. 2005

Danes sta na žalost predčasno odšli domov moji sošolki in sostanovalki, Tajda in Sonja namreč. Na veliko veselje vseh pa nas je obiskala naša razredničarka!

Mojca Poročnik, 5. č/8

17. 01. 2005

Dragi dnevnik!

Končno smo prišli! V hotelu Krnes, kjer smo, so razstavljena kolesa. Notranjost je lepa in hrana je dobra. Spim v sobi 401 s tremi sošolkami. Všeč mi je. Na smučišče smo se odpravili peš. Razvrstili so nas v skupine. Sem v 2. pri tovarišu Stoparju. Po vlečnici se vozim s sidrom. Smučišče je prijetno, proga je urejena. Po večerji sem se odpravila na spoznavni večer.

21. 01. 2005

Dragi dnevnik!

Zadnji dan šole v naravi je vedno smučarska tekma. Med tednom sem se imela zelo lepo. Včeraj zvečer je bil zaključni večer. Danes je med tekmo začelo snežiti. Mama me je prišla spodbujat. Vsi smo dobre volje, kajti popoldan gremo domov.

Zala Pajenk, 5. č/8

20. 1. 2005

Dragi dnevnik!

Zvečer smo imeli kviz. Zmagali so dejevci. Po kvizu smo imeli zaključni večer. Spet je imel najboljšo predstavo Miha in učiteljica Knez. Po zaključnem večeru je bilo zrebanje številčk. Dobila sem številko dve. Bil je super večer.

Monika Ban, 5. č/8

18. 1. 2005

Peljala sem se po vlečnici in se spustila po bregu. Bila sem zelo vesela, saj sem samo enkrat padla.

Tajda Vasle, 5. č/8

- Po večerji smo imeli predavanje o zgodovini smučanja, ki ga je imel g. Hölcl.
- Predavanje o smučarski opremi, ki ga je imel g. Stopar.
- Smučali smo na količke. Zvečer smo imeli predavanje g. Pristavnika o pohodih in prišel je še gozdar.
- Kepali smo se in se zelo zabavali. Večerne ure so mi bile zelo zanimive in zabavne, ker smo imeli zaključni večer.
- Po tekmi smo šli v hotel na razglasitev. Bil sem prvi.
- V popoldanskih urah nas je avtobus odpeljal na Ravne, kjer so nas čakali starši.

Gregor Bezjak, 5. č/8

BESEDNE DRUŽINE nam ne povzročajo nobenih težav, ampak so del nas, del našega vsakdana.

V **KNJIŽNICI** sem si izposodil **KNJIGO** Thomasa Brezine Zlato grofa Drakula. Bila mi je tako všeč, da sem si jo šel kupit v **KNJIGARNO**. Pogledal sem po **KNJIŽNIH** policah in jo kmalu našel. Ker sem bil premajhen, je nisem mogel doseči, zato sem prosil **KNJIGARNARJA**, da mi je pomagal. Kupil sem **KNJIGO** in jo prebral še enkrat. Ker rad berem in ker sem prebral že veliko **KNJIG**, sem podoben **KNJIŽNEMU** molju. Vsebine zanimivih **KNJIG** kar »požiram«, zato mi lahko rečete **KNJIGOŽER**. Ob branju petih **KNJIG** z naslovom Harry Potter sem se kar »zabubil« in postal pravi **KNJIGOBUB**.

Matej Mirnik, 5. č/8

Nuša zelo rada bere **KNJIGE**. Najraje bere pustolovske zgodbe in grozljivke. Ve, da ljudem, ki zelo radi berejo, pravijo **KNJIGOLJUB**, **KNJIGOŽER**, zato so ji dali vzdevek **KNJIGOŽERKA**. Komaj naredi nalogo in se nauči, že je takoj v **KNJIŽNICI**. Povpraša **KNJIŽNIČARKO**, kje se skriva kakšna njena **KNJIGA** in jo pojde iskat. Ko pride domov, Nuša požira **KNJIGO** za **KNJIGO**. Takšno je njeno **KNJIŽNO** življenje.

Branka Mrđenović, 5. č/8

Moja babica ima velik in urejen **VRT**. Zelo rada **VRTNARI**, zato sem ji predlagal, da bi po poklicu lahko bila **VRTNARKA**. Šla je v **VRTNARIJO** in tam spoznala veliko novih in čudovitih **VRTNIN**.

Moj prijatelj je pravi **SLIKAR**. Povedal sem mu, da je njegova najnovejša **SLIKA** čudovita. Narisal je samega sebe, kako **SLIKARI**. Njegove **SLIKARIJE** so vredne ogleda.

Jure FESEL, 5. č/8

Tinkara je pravi KNJIŽNI molj. Vsak dan gre v KNJIŽNICO. Sposodi si veliko debelih KNJIG. Nekatere pa prebira kar tam. KNJIŽNIČARKA jo ima zelo rada, ker ji velikokrat pomaga pospraviti KNJIGE na KNJIŽNE police. Tudi v KNJIGARNO gre večkrat. Tam si kupi kakšno KNJIGO. Tinkara z njimi lepo ravna. Nikoli ne je, kadar bere KNJIGO. S prijateljicami bo ustanovila klub KNJIGOLJUB.

Nina Potočnik, 7. c/9

Maja je spoznala prijateljico, ki je znala narisati **SRCE**. Hotela se je naučiti, vendar ni in ni mogla narisati **SRČKA**. Začela se je spraševati, kakšen je njen **SRČEK**. Njen oči ji je na listek narisal **SRCE**. Maja ni nikakor mogla dojeti, zakaj njen stric kliče teto **SRČECE**. Zato je to vprašala dedka, ki ji je povedal, da ima težave s **SRCEM**. V Majini glavi je nastala velika zmeda in kdo ve, ali razume pomene besede **SRCE**.

Laura Polajner, 7. c/9

Moj dedi je bil včasih **ZDRAV** kot dren, naenkrat pa so se pojavile velike težave z njegovim **ZDRAVJEM**. Zato se redno **ZDRAVI**. Na **ZDRAVNIŠKI** pregled je moral čakati eno leto. **ZDRAVNIKI** so mu rekli, da se spet vidijo na naslednjem **ZDRAVNIŠKEM** pregledu in upajo, da bo do takrat njegovo **ZDRAVSTVENO** stanje boljše, verjetno pa bo **ZDRAVLJENJE** kar dolgotrajno.

Andrej Kompan, 7. c/9

**ŽIVIM. Tukaj in zdaj.
ŽIVIM za svoje sanje, hrepenenje in želje.
ŽIVIM za družino, prijatelje.
ŽIVIM za prijazen pozdrav in nasmeh.
ŽIVIM, ker je dan lep, ker je lepo ŽIVETI.**

Tanja Belaj, 7. c/9

Zjutraj sem **vstal z levo nogo**. Že takrat sem **bil malce nesrečen**. Šel sem v sobo in **z nogo brcnil** v posteljo. Tako sem se udaril, da **noge** skoraj **nisem čutil**. A na srečo je bilo vse v redu. Popoldan sem **šel na nogometno tekmo**. Dal sem odločilni gol. **Bil sem presrečen**. Vendar sreča ni dolgo trajala. **Na koncu nogometa** mi je **nekdo poškodoval nogo**. Moral sem iti **k specialistu za noge**. Sreča - nič **ni bilo hudega z nogo**. Prišel sem domov **z zdravo nogo** in doživel presenečenje. Dobil sem **ново nogometno žogo**. Nato smo odšli še na sprehod.

Jani Knuplež, 7. c/9

ZDRAVO! Sem **ZDRAVKO ZDRAVČIČ** in študiram na visoki **ZDRAVSTVENI** šoli. Kasneje želim postati **ZDRAVNIK**, kot so mama, oče in brat. Moja mlajša sestra **ZDRAVKA** pa je trenutno s sošolci v **ZDRAVSTVENEM** domu na **ZDRAVNIŠKEM** pregledu. Povedala mi je, da rabi potrjeno **ZDRAVSTVENO** izkaznico, da jo pokaže **ZDRAVNICI**. Menda imajo v **ZDRAVSTVENEM** domu tudi novega **ZDRAVNIKA**.

Moja mama dela v **ZDRAVSTVENEM** domu in **ZDRAVI** otroke. Oče in starejši brat sta zaposlena v **bolnišnici**, kjer imajo **bolniki** nemalo **ZDRAVJA** in zato potrebujejo daljše **ZDRAVLJENJE**. Zato je oče postal **ZDRAVNIK** specialist, brat pa je šele začel delati in želi **ZDRAVITI** in **POZDRAVITI** **bolne**. Povedala sta mi, da je **ZDRAVLJENJE** njihovih **bolnikov** marsikdaj zelo težko in da se moram pridno učiti, da bom v življenju tudi sam lahko pomagal **bolnim** ljudem. Tudi sestra bi rada postala **ZDRAVNICA**.

V naši družini vsi pridno skrbimo za svoje **ZDRAVJE** in smo **ZDRAVA** družina **ZDRAVNIKOV** in **ZDRAVNIC**.

Gaber Žinko, 7. c/9

PLES

Zaplesati plesni ritem ni nikakršen hec.

Urno kot kazalci **plešejo plesalci**.

Plesalke vrtijo se z njimi,
plesno za roko se primi.

Odpleši en, dva, tri!

Vsem **plešočim** se zdi,
da se jim že v glavi vrti.

Cha-cha-cha ali rumbo?

Mogoče sambo?

Kaj pa tango?

Plesna dvorana je nabita polno,
plesanje je svetovno.

Zapleši z nami še ti,
da dobre volje bomo vsi!

Ana Pisar, 8. c/8

NOGOMET

NOGOMET je moja ljubezen.

Imam ga rad, ker **NOGOMETA** ne more
igrati vsak.

NOGE so orodje, ki obdeluje žogo, to je
NOGOMETNO drogo.

NOGOMETNO igrišče je najlepša površina,
ki ti da več užitka

kot poljub ob koncu kina. Vragolije

NOGOMETA lahko izvajaš

vsepovsod, še posebej od Kotelj do Belih
Vod. Včasih so rekli,

da **NOGOMETNA** pamet ni velika, a
verjemite mi, da premaga tudi bika.

NOGOMETAŠ športnik je od **NOG** do
glave, alkohola ne pozna

in ne trave. Otroci, pridite na naš

NOGOMET, za vse nas

bo lepši svet! **NOGOMET** naše bo vodilo,
nikoli ne mamilo!

Anže Pečnik, 8. b/9

**DELA, DELA DAN NA DAN,
POMEMBEN ŽIVLJENJSKI JE ORGAN.
TIKTAKA, A NI URA.**

Primož Gams, 8. d/8

Mnogim ljudem ob besedi **SRCE** najprej pride na misel **oblika polnega rdečega srca**, ki ponazarja ljubezen in radost in ga tako radi rišejo zaljubljeni. Včasih ga prebada še puščica ali pa je narisano z nekaj razpokami, če je ljubezen žal neuslišana oziroma nesrečna. Nato nam pride na misel **SRCE kot telesni organ**; neutrudna mišica, ki poganja kri po telesu in nas ohranja pri življenju in udari približno 70-krat na minuto.

Lahko tudi rečemo, da je **SRCE** organ pri človeku, ki je **središče čustvovanja, zavesti**. Z njim lahko ponazorimo tudi značajske ali čustvene značilnosti oziroma občutja. **Imeti trdo SRCE** torej pomeni biti hudoben, nečustven; **imeti mehko SRCE** pa ravno obratno; **imeti plemenito SRCE**, pomeni imeti zelo dobre značajske lastnosti, **grenkoba v SRCU** pa pomeni otožnost, zagrenjenost in nesrečo. **Podariti komu SRCE**, pomeni zaljubiti se, **nekomu pasti SRCE v hlače**, pa pomeni, da se je v hipu ustrašil.

Zatem pomislimo tudi na **lectova SRCA** – ti pisani okraski z vdanim verzom na sredini, ki še danes krasijo izložbe medičarjev in svečarjev, poznajo tudi izven naših meja in simbolizirajo ljubezen, veselje, praznovanje, skratka vse dobro in lepo. Povežemo ga lahko tudi z nekdanjim velikim hrepenenjem deklet, kdaj jim ga bo izbrani fant prinesel pod okno. Te oblike najdemo tudi na **igralnih kartah, SRCA ALI SRČKI** se imenujejo tudi srednji in najmanjši listi solate in vsem je zagotovo poznana tudi **svetovno priznana mineralna voda iz Radencev** – njen znak so **tri rdeča SRCA**.

SRCE samo po sebi večinoma ponazarja nekaj pozitivnega, radostnega in nekaj notranjega – nagnjenega k čustvovanju in notranjim občutjem, tudi nekaj skrivnostnega.

Znano je, da je v današnjem času, času hitenja, stresa in mnogih pozabljanj, veliko neizrečenega in skrivnostnega, torej bi lahko rekli: zadržanega v **SRCU**. To velikokrat spregledamo že pri sebi in kaj šele pri drugih! Se še spomnite: **če hočemo videti, moramo gledati s SRCEM, bistvo je očem nevidno**. In ne zaklepajmo svojih občutenj, čustev ter želja in jih delimo z drugimi! Izpovejmo, kar nam že dolgo **leži na SRCU in na duši!** Olajšajmo si **SRCE**, podarimo ga. Osrečimo koga. Osrečimo sebe. Lažje nam bo.

SRCE v prenesenem pomenu in v ljudskem izročilu velja za človekovo središče čustvovanja, ampak se ve, da se vse to dogaja v možganih. **SRCE** pa je le organ, ki poganja kri po žilah in oskrbuje celo telo s kisikom. Mogoče prav od tu primerjava s čustvi, saj sta razum in čustva izredno tesno povezana.

Odprimo SRCE!

Tina Peruš, 8. d/8

SRCE je organ,
ki nikoli ne sme biti zaspan.
Naš **dedek je SRCE,**
je **SRČIKA** naše velike družine.
SRČNO rada ga imava jaz pa bratec Bine.
Od nas oditi ga ne mika,
čeprav v hiši je veliko krika.
Naše družinsko je **SRCE,**
mi pa smo njegova mladika.

Rozalija Pavše, 8. d/8

Ko je sedela na postelji ob oknu, ji je SRCE močno razbijalo. **Pravkar je izvedela, da** nosi otroka pod **SRCEM**. Težko ji je bilo pri **SRCU**, **saj je vedela, da si bo to njen fant** preveč gnal k **SRCU**. **Toda SRCE** mu je poskočilo od sreče **in** si jo je močno pritisnil na **SRCE**. **V trenutku se je** v njegovem **SRCU** naselil mir **in** **SRCE** mu je zaigralo od veselja. **Bil je presrečen, da je dokončno** osvojil njeno **SRCE**. **A ker je** poslušal glas **SRCA**, **se je odločil, da se odseli daleč od SRČNE** ljubezni. **Ob slovesu se je njej** paralo **SRCE**. Z **grenkobo** v srcu **ji je rekel, da je njegovo SRCE** prazno, **da ga SRCE vleče nazaj** v domovino. **In ker SRCE** ne uboga razuma, **je odšel**.

Taka zgodba **pretrese vsako SRCE**.

Zala Oto, 8. c/8

Kralj Matjaž,
ti si se boril za nas,
a zdaj za prazno mizo tam v votlinici sediš.
Čakaš, čakaš,
da se brada ti ovila bo okoli mize,
a vse je zaman.

Kralj Matjaž v votlini sam sedi.
Čaka in čaka,
da se vojska njegova zbudila bo.
In ko se zbudila bo,
odšli bodo po svetu vsi.
In ko noč prikazala se bo,
vsi bodo zaspali
in bo vse kot prej lepo.
Gašper Turk, 5. č/8

V VODI PLAVA MORSKI
KLEŠČE IMA ŽIVAL Z IMENOM
SKORAJ VSAKA DRUŽINA IMA OSEBNI
NAJBOLJ ZVITA ŽIVAL JE
ŽIVAL Z BODICAMI JE

NAJBOLJ ZNANA JE ČEBELICA
SOPOMENKA ZA OČE
PSA KLIČEMO S
NASPROTJE NE
PO MESTU VOZI
ŽIVAL, KI REGA, JE
GESLO SE GLASI: _____.

Ko kos na veji sedi,
se **kralj Matjaž** s svojo vojsko
za svoj košček zemlje bori.
In ko kos odleti,
kralj Matjaž pade in orožje izpusti.
Naš kralj umrl je,
vojake kurja polt oblila je.
Vsi potrti so,
zato okameneli so.
Aljaž Danji, 5. č/8

Kralj Matjaž v svoji votlini spi
in čaka na tiste dni,
ko se mu brada sedemkrat okoli mize zavrti.
Ko prišel bo ta dan,
bo vstal in stegnil dlan.
Tedaj bo kazen doletela vse tiste,
ki sovrašтво in nemir sejali so vse dni in noči.
Monika Ban, 5. č/8

K _ _ .
R _ _ .
A _ _ _ .
L _ _ _ _ .
J _ _ .

M _ _ _ .
A _ _ .
T _ .
J _ .
A _ _ _ _ _ .
Ž _ _ _ .

Sonja Kotnik, 5. č/8

KRALJ, ti **KRALJ**,
visok, pogumen in vitek!
Kje si, kod **KRALJUJEŠ**?
KRALJIČNA teka
z dvora na dvor,
da ujame **KRALJESTVO**
in s tabo **KRALJEVSKO**
ZAKRALJUJE.
Staša Čagran, 5. č/8

Zadnjič smo si šli ogledat kip **KRALJA** Matjaža. Kupili smo tudi razglednico s **KRALJEM** Matjažem in fotografirali smo njegov kip. Lepo nam je bilo, ko smo se spominjali, kako je bilo pozimi, ko smo šli gledat gradove in smo videli »pravega« **KRALJA** Matjaža z Alenčico. Ko pa sem tisto noč zaspala, se mi je sanjalo. Sanjala sem o **KRALJU** Matjažu, njegovem kipu, njegovi **KRALJEVINI**, njegovih slikah in razglednicah. V sanjah sem tudi spoznala, kako modro je naš **KRALJ** pred leti **KRALJEVAL**; ko je še sedel na **KRALJEVEM** prestolu.

Mojca Poročnik, 5. č/8

KRALJU in **KRALJICI** se je rodil majhen **KRALJIČ**. Dojilja ga vsak dan skrbno doji ter mu pripoveduje pravljice o hrabrem **KRALJU**. **KRALJICA** pa mu prepeva, kako je živel en majhen **KRALJIČEK**. Zvečer pa **KRALJEVIČ** gre spat v svojo **KRALJEVSKO** posteljico. Sledi še pravljica za lahko noč in **KRALJEVIČ** že spi in sanja, da je velik **KRALJ** in da **KRALJUJE** na svojem **KRAVLJEVSTVU**.

Miha Lečnik, 5. č/8

Kralj Matjaž, zbudi se, kličem te!
Predolgo si spal, zdaj je čas,
da se hrabri možje prebude.

Ti in tvoja vojska pogumna
boste premagali sovražnike zle,
da vladal boš naši deželi
vse večne čase.
Vesna Radić, 7. c/8

Kralj Matjaž,
ti si vodja naš.
Popelješ nas v boj,
vzameš meč svoj.
Pogumno se boriš,
vojsko spodbudiš,
sovražnika prepodiš,
pobegneš v jamo in smrčiš.
Pride mladenič,
se zbudiš,
vzameš meč,
ga prestrašiš,
da zbeži
in ga nikoli več k tebi ni.
Martin Barbič, 5. č/8

KINOPREDSTAVA

(POROČILO)

KRALJESTVO MORSKEGA PSA

V sredo, 8. 12. 2004, smo si učenci 5. č in 5. d privoščili ogled filma v Celju.

Ob pol dveh smo se zbrali pri garažah, kjer nas je že čakal avtobus; pol ure zatem smo se že peljali proti Celju. V avtobusu je bilo zabavno, saj smo se s sošolkami in sošolci veliko pogovarjali in smejali.

Prispeli smo ob treh in z učitelji smo se napotili v Tuš klub. Čas je še bil za skok v trgovine – vsak si je kaj malega privoščil. S sošolkami smo se vozile po tekočih stopnicah in se noro zabavale.

Film se je začel ob štirih in trajal skoraj dve uri. Zgodba, polna pustolovščin, je minila, kot bi trenil, in bližal se je čas odhoda – okrog šestih. Med potjo se je skozi okno avtobusa videl prelep razgled. Mesta so že bila okrašena – prvič smo začutili bližajoče se praznike.

Na Ravnah so nas že čakali starši, da nas pospremi domov.

Preživela sem lep popoldan s sošolkami, lep in zabaven film - posebej mi je bilo všeč petje ribe, za katero so si sposodili glas pri pevki Christini Agillare.

Upam, da bo v mojem otroštvu še kdaj tak brezskrben dan.

Ana Maksimović, 5. d/8

O GLASBENI PRIREDITVI »AL' ME BOŠ KAJ RADA 'MELA« 27. oktobra 2004

Pesmi in igra so bile namenjene učencem od petega do sedmega razreda. Igralca sta bila res prava igralca, saj ju ni bilo sram, ko sta se osvajala, in se nista smejala, ko smo se mi kar dušili od smeha.

Katarina Klobučar, 5. d/8

Mogoče so za nas pripravili to prireditev, ker se pri pouku učimo o ljudskih pesmih. Prireditev je bila lepa in zabavna. Smešno je bilo, ko je Tinca svojega osvajalca hecala, da ga nima rada. Oblečena sta bila staromodno in kmečko.

Matija Komprej, 5. d/8

Lepo je bilo, ker sta igralca lepo pela in igrala. Oboje sta opravila zelo dobro. Spoznala sem nekaj novih pesmi. Predstava bi lahko bila daljša in še boljša bi bila v koroškem narečju.

Barbara Vogel, 5. d/8

PRAVA POT

Življenje je lahko
lepo ali grdo, kakor
se pač sam odločiš.
Ti odločaš, kakšno bo,
zato pazi, kaj delaš
saj morda kasneje žal ti bo.
Če si se odločil za lepo pot,
ti bo lepo in imel
boš srečo dolgo
kot veliko rdečo vrečo.
Če se boš odločil
za grdo, ti bo slabo,
kot ti še nikoli
ni bilo. Zato se
raje odloči za lepo
pot, ki je običajno tudi **PRAVA POT**.
Domen Kert, 8./9

Tanja so poimenovali me,
A to ime mi pristaja ne!
Ne, preveč vsakdanje je,
Jaz preimenovala bi se,
Andreja učiteljica kliče me,

MORI pa jaz pišem se.

PRIJATELJ

je oseba, s katero si
upaš biti tak, kakršen si.
Prijatelj je SONCE, ki ti stoji ob
strani, ko si sam, ko ne veš, ne kod, ne kam.
Prijatelj TE IMA RAD, lahko je punca ali fant, lahko
je tvoj ZAKLAD. Prijatelj te spoštuje in te bo,
če boš ti njega. Ne pusti ga na
cedilu zaradi drugih, za katere
misliš, da so tvoji prijatelji,
vendar te v družbi drugih
zaničujejo.

Sara Kobolt, 8./9

PRIJATELJSTVO je

lepa stvar,
ki vsakdo rad jo ima.
Včasih se skregamo,
drugič glave skup tiščimo
in se smejimo, veselimo.

PRIJATELJI

se
radi
imamo.

PRIJATELJSTVO

je
nekaj
največjega.

Tanja Franc, 8./9

LJUBEZEN se ne sluti
to se le čuti,
je nepredvidljiva
in **PRVA LJUBEZEN** je
kot rojstvo neponovljiva.
LJUBEZEN je čustvo,
ki v srcih živi
in premaga vse življenjske poti.
LJUBEZEN kot življenje
zelo dolgo živi
in ostane pri tebi
do konca svojih dni.
Amanda Soldo, 8./9

Dobja vas, 6. september 2004

Spoštovani gospod pesnik,
pred seboj imam Vašo pesniško zbirko Majnice. Zdi se mi super.
Berem, berem, v besedah so slike, kot iz mojega albuma, res prave »fulaste pesmi«.
Pripovedujete mi, da če si nekaj močno želiš, se ti to uresniči. Pojejo ti ptiči, pride dobra vila in usoda ti je mila. To ti ugaja, čeprav vedno ne zmorem verjeti Vašim besedam. Morda mi bo nekoč uspelo. Kako že? Če si močno želiš ...
Med besedilom v Vaši pesniški zbirki sem našel verze, ki sem jih že poznal, pa sem pozabil, da ste jih napisali Vi:
Na svetu si, da gledaš sonce.
Na svetu si, da greš za soncem.
Na svetu si, da sam si sonce
in da s sveta odganjaš – sence.
To je tako, kot Vaše pesmi, ki so vabljuje, nagajive in resnične.
Vabim Vas, da nas obiščete na šoli, ki nosi ime velikega koroškega pisatelja Prežihovega Voranca.
Predstavili se Vam bomo, povedali, kaj počnemo, morda boste dobili nove ideje za pisanje pesmi.
Lepo Vas pozdravljam,

učenec *Andrej Senica* iz 8. b-razreda devetletke.

ZA MOJEGA ROMEA!

Plešem s tabo,
s čustvi tvojimi se igram,
ljubezni svoje ti ne priznam.

Osvajaš me s pogledi,
s tvojimi morja modrimi očmi,
ob pogledu nanje meni dih zastoji.

Ustnice mi drhtijo, si tvojih poljubov
želijo,
zate vsak dan znova zagorijo.

Prosim te, moj Romeo,
za vedno v tvojem srcu naj moje ime se
vklesaja,
a glej in pazi, da se to srce,
ki na svetu neskončno ljubim ga,
drugi ne preda!

Sindy Kos, 8./8

POVODNI MOŽ (priredba)

Od nekđaj lepe so Korošice slovele,
a lepše od Pepke bvo ni nobene,
nobene okam bol zaželene,
ob cajto nje cvetja dāčve ne žene.
Ko najbolj iz zvezd je danica svātla,
najlepša iz dāčv je Pepka bva.

Mnog'tere device, mnog'tere ženice
oko je na skrivnem solze prelivāvo;
ker Pepki se je srce ljubega vdavo,
a ljubih bvo je nje vedno premavo.
Kar čuva je dedcāv okrog je slovet',
probava jih je v mreže razpete ujet.

Je znava oblubit, je znava odrāčt
in bāt pārludna in bāt prevzetna,
mladen'če unemat bāt starim pārjetna;
modrij in zvijač je bva vseh umetna,
dedce je dovgo vodva za nos,
ga stakne nazadne, ko biv ji je kos.

V Hlebčkuo na Ravnah na cvetno nedelo
pleh banda in vālko folklornih skupin se je nabravo.

Rajale kmetice s Koroške so cele
v nedelo popovdan z mladenči vesele;
bva je miss kmetica njih Pepka brhka,
rajat ni dovgo nje vola bva.

Jih vālko jo truca, a vsakega skensla,
župana se brani in raj odlašuje,
si vedno neki novga zmišluje,
že Uršla se soncu pārbližuje,
že ura bo osn pa črez,
ko začeva se je pāpravlat Pepka na ples.

»Ne se bat, ti Pepka, le hitro mi stopi,
ne se bat,« ji reče »ne se bat gromenja,
ne se bat potokov ti mojih šumeja,
ne se bat vetrov mi prijaznih vršeja:
hili, hili, zasučī pete,
hili, hili, grema že!«

»O, počakma, lubi moj pob,
da jās se oddahnem, da noga počije.«
»Ni davč, ni davč do bele Turčije,
kjer Meža v Dravo se izlije;
valovi šumeči te Pepka žele,
le hili, le hili, zasučī pete!«

A ko se suče in pavra izbira,
zagleda pāp pīvskem šanko tapravga dedca,
nobenga pod Mežiško dolino mu ni glihnega.
Želi rajat si z njāmo dāčva vsaka.
Zapecat ga Pepka šikana hoče,
zalubleno v njega obrača oke.

To zagleda pob pa se Pepki pārbliža:
»A hotva bi z mano rajat?« ji reče;
»Tam kjer Suha pārdruži se Meži,
od tvoje lepote ču sm zutra,
že šikana Pepka pred tabo sm zaj
že šikana Pepka pāpravlen na raj!

To reče in se ji do asfalta pārkloni,
sladko se zareži mu šikana Pepka:
»Nobenga koraka še nisām naredva,
da čakava sm tebe, res je, ni hec;
torej le hitro mi šapo podaj,
lej, sonce gre za Uršlo, kmavo bo kraj!«

Podal ji šikani pob je šapo
in hitro šāta dva sta po asfalto zleteva,
ko da bi lahke krile meva,
bva bi brez trupla okrog se sukava,
ne vidi se, kda kiri pod noge udar,
rajava sta, ko bi ju noso vihar.

To vidli so drugi, so vsi obstali,
od začudenja pleh bandi so roke zastale,
ker niso harmonke glasa več dale,
mladen'ča so noge trdo zaceptale:
»Vseeno mi je,« zašraja« za pleh bando, za
harmonke,
špil drugih naj poje, ko rajam, na glas.

So hitro pridrveli črni oblaki,
začuje zgora se glasno gromenje,
začuje vetrov se sovražno vršenje,
začuje potokov derečih šumeje,
prič'jočim pokonci so stali lasi,
oh, šikana Pepka, zaj tōbi gorje!

To reče, bol hitro sta se zasukava,
in naprej in naprej od asfalta spostva,
na brego Meže se trikrat zasukava,
plesoč v valove šumeče skočva.
Vrtināc so vidli flosarji dereč,
a Pepke vido nobedn ni več.

ŠTEFKA IN POVODNI MOŽ

Od nekdanj lepe so Ravenčanke slovele,
al lepše od Štefke bilo ni nobene,
nobene očem bolj zaželene
ob času nje živleja dōčve ne žene.
Ko najlepša izmed deklic je Štefka bila,
tak je zvezda severnica najbolj svetila.

Mnog'tere damice, mnog'tere kmetice
oko je na skrivem solze prelivalo,
ker Štefki srce se je partnerja vdalo,
al ljubih bilo je Štefki vedno premalo.
Kar čuva moških okrog je živet,
"probava" jih je v pasti ujet.

Je znala obljubit, je znala prizadet,
biti osladna in biti prevzetna,
možičke unemat' bit vsem prijetna;
čarovnij in zoprnij je bila vseh umetna;
pobe je dolgo vodila za nos,
ga stakne nazadnje, ki morda bil bi ji kos.

Na "placo" pred Tušem
harmonike in trobente so pele,
plesale lepote Koroške so cele
v petek popoldan z možmi vesele:
bila je kraljice njih Štefka močna,
plesati se dolgo je spravljala.

Veliko jo prosi, a vsak'mu: »Ne!« reče,
ponosno se brani in ples odlašuje,
si vedno neki "namišluje."
Že sonce zahaja, se mrak približuje,
že sedem je ura in črez,
ko Štefka na tancpod'n gre. Hura!

"Mavo" se ozira, moškega si zbira,
zagleda pōr "šanko" junaka,
enakega niti pod Peco mu ni korenjaka,
hoče z njim plesat dama vsaka.
Za plesalca ga tudi Štefka želi,
nekam "smotano" vanj obrača oči.

To videt korenjak se Štefki približa.
»A greš plesat z mano?« jo vpraša:
»kjer Meža pridruži se Dravi,
do tja za tebe slišal sem davi.
Že Štefkica moja, tole sem zaj,
Že Štefkica moja, pripravljen na raj!«

To izjavi in jo za roko zagradi,
sladko se mu Štefkica smehlja:
»Niti "mavo" še nisem "plesava",
skoz na tebe sem čakava, to čisto res je, ni šala,
zato le hitro zaplešiva,
lej, sonce zahaja, pol ne boma se več zabavava.

Odpeljal jo mladenič je na plesišče
in hitro tam sta po podu zletela,
kot da bi krila imela,
bila bi brez vsega se okrog vrtela,
ne vidi se, kdaj se noga asfalta dotakne,
plesala sta tako, da nihče od njiju oči ne odmakne.

To vsi prisotni so ostrmeli,
od začudenja ansamblu roke so obstale
in ker harmonike niso glasova več dale,
plesalca noge so za trenutek obstale:
»Vseeno mi je,« zavpije, »za harmoniko,
trobento, vse drugo, ko plešem, zapoje naj zdaj!«

Hitro stemnilo se je nebo,
zaslišalo se je glasno grmenje,
zasliši dam se krikov in hitenje,
zasliši presenečenih moških se vršenje.
Vsem prisotnim pokonci so stali lasje,
oh, Štefka naša, zdaj tebi gorje!

»Ne boj se, Štefka, le malo pohiti,
ne boj se, ti rečem, ne boj se grmenja,
ne boj se krikov dam in njihovega hitenja,
ne boj se njihovih mož vršenja.
Le urno, le urno, zaplešiva še, le urno, le urno,
dokler sonce nad Peco vidi se še.«

»Samo malo obstoj, moj plesalec,
da malo zadiham, da si malo oddahnem.«
»Ni več daleč do dravograjske Turčije,
kjer v Dravo se Meža izlije,
naše reke te hudo žeje,
le urno, le urno, daj no, pohiti že!«

To zakriči in hitreje sta zaplesala
in bližje in bližje se Meži spustila,
na bregu tam se enajstkrat zavija
in hitro v valove ogromne planila.
Le črn madež so "vidli" prisotni
in za nekaj dni postali od groze so čisto odsotni.

NA PRVEM MESTU JE DUŠEVNO ZDRAVJE

Živimo zdravo z naravo! Bodimo prijazni do ljudi in okolice! Pomagajmo drug drugemu! Prisluhnilo si! Pokažimo najbližjim, da jih imamo radi in jim to tudi povejmo! Vse to smo že dostikrat slišali. Koliko ljudi to upošteva? Veliko bolje bi bilo, če bi starši na sprehod ali v planine s seboj vzeli otroke, sedeče pred računalniki, kot pa pse. Vse lepo in prav, da skrbijo za hišnega ljubljence, a pomislijo naj na svoje otroke. Sveži zrak jim bo prinesel zdravje in dodatno energijo, računalnik pa nič kaj dobrega.

Že v petem razredu sem dobila očala, a to mojega posedanja pred računalnikom ni prekinilo. Mama me je vedno vabila v naravo in me opozarjala, da si kvarim oči. Saj ste verjetno že slišali tisto o bukovih očalih. »Ti kar bulji v tisto škatlo,« mi je govorila, »boš bukova očala dobila!« Pri enem ušesu mi je šlo noter, pri drugem ven. Čez leto in pol sem zopet sedela na stolčku in brala črke. Okulist mi je predpisal novo, močnejšo dioptrijo. Meni nič, tebi nič, še vedno sem ostala stara neumna Ana, ki preveč poseda pred zaslonom in se uči ob luči. Nič me ni izučilo. Ponovno lekcijo sem dobila pred meseci, ko sem že tretjič dobila novo stekla s povečano dioptrijo. Dodobra sem se zamislila, saj vem, da imam za svoja leta res preveliko dioptrijo. Če si snamem očala, vse oddaljene predmete vidim megleno. Ja, tudi neumesne žalitve na račun mojih

očal padajo. Začelo me je skrbeti in žalostiti. Ampak po toči zvoniti je prepozno. Odločila sem se, da moram za svoje zdravje in za svoje oči nekaj narediti, saj mi zdravja in vida ne bo mogel nihče povrniti, če ne bom sama dovolj močna in vztrajna.

Zdaj hodim vsak dan na daljši sprehod, večino časa poskušam preživeti v naravi. Prav nadzorujem se, da sem čim manj za računalnikom in vesela sem, da mi uspeva. Poskušam narediti in nadoknaditi, kar se da. Zato vas opozarjam, da pazite na svoj vid, saj imamo samo ene oči. Enako pazite na svoje telo, okolje in gradite svoj vsakdan na toplih ter zdravih medosebnih odnosih, saj je vse to pogoj za dolgo in zdravo življenje. Živite zdravo in vse leto uživajte na cvetočih pomladnih travnikih, v toplih poletnih dneh brezdelja, v jesenskem vetru ali na snegu. Privoščite svojemu telesu gibanje, zdravo hrano, sonce, zrak. Kar jaz govorim sebi in vam, vi govornite sebi in drugim dan za dnem.

Želim vam, da bi uživali ob čivkanju ptic in začutili božanje sončnih žarkov, da bi znali prisluhniti travam in šumenju gozdov, da bi vam življenje, sreča in ZDRAVJE bili naklonjeni.

Naj bodo vaši dnevi polni pozitivnih čustev! Ljubite in ljubljene boste! Naj vejeta iz vas prijaznost in dobrota! Imeli boste prijatelje in z njimi delili lepe trenutke. Nikoli ne boste sami in to je največja sreča, ki napolnjuje človeka.

Ana Pisar, 8./8

Zdravo živeti, srečo imeti, nikoli zboleti.

Dandanes po svetu vojne divjajo. Zakaj se otroci ne smehljajo, zakaj se mirno ne igrajo?

Resne težave po svetu se podijo, resne probleme vojne povzročijo.

Ali ljudje res živeti več ne znajo zdravo? Zakaj se v naravo bolj pogosto ne podajo?

Več bi morali hrane zdrave pojesti, manj cigaret pokaditi in manj alkohola popiti.

Obilo zdravja bi imeli, če s težavami se ne bi toliko bremenili.

Živeti moramo z naravo. Zakaj je sprehod tak problem?

In ko čas naš pride, želimo, da še eno priložnost dobimo.

Vedno v preteklosti zdravo so ljudje živeli in na medosebne odnose niso pozabili.

Ljubiti je umetnost prava, tukaj ne pomaga nobena ustava.

Je res nesmisel zdravo živeti?

Enkrat vsakdo spozna, da z zdravjem se bolje živeti da.

Nikoli ne bi smeli kaditi, svoje življenje bi morali ljubiti.

Jutri bo nov dan. Upam, da nove ljudi spoznam in nov smisel svojemu življenju dam.

Enkrat bo vsakdo spoznal, da je pečat svojemu življenju sam dal.

Tjaša Fužir, 8./8

Lepo nam je, srečni smo,
vendar vedno ni tako,
ker nam kaj spodleti,
nas zamori,
nam dan spremeni,
lahko celo življenje
postane trpljenje.
Zdi nam mrko se vse,
pusto in žalostno je.
Slabe smo volje,
zdi se nam,
da nikoli ne bo bolje,
ne vemo več, kam.

Postanemo lahko duševno bolni,
a takrat **nikoli ne kolni!**
Ne misli, da vse je izgubljeno,
naj zase ne bo ti vseeno!
Trudi se, da to čimprej prebrodiš
in se zjutraj z nasmehom na ustih prebudiš.

Ko pridejo takšni časi,
ne kričite po celi vasi,
obrnite se na nekoga,
ki prijateljstvo uboga.
Na tistega, ki vas bo poslušal,
vas razumeti skušal.

Vsakdo ni tega pripravljen storiti.
Na te se ne oziraj in reci jim:
»Dobro si lenobo zmasiraj!«
Ko spoznal bo svojo napako,
odkril bo,
da **vsako življenje je enako.**
Da biti drugačen ni tabu,
sploh pa ne kakšen bu-bu.
Vsi smo se rodili,
vsi se radi bi veselili.
Življenje do konca izživeli,
se lepo imeli.
Zakaj drugačni od nas bi tega ne smeli?
So le ljudje kot mi,
zanimajo jih iste stvari.
In zdaj recimo si:
»Boljši bomo mi vsi,
naj vsak lepo živi.
Tudi drugačni,
da njihovi dnevi ne bodo mračni.
Pomagali jim bomo,
ko nas bodo potrebovali,
jih **z razumevanjem** obsipovali.
Da **vsi** odkrijemo življenja smisel,
da naš obraz ne bo kisel.«
V drugačni luči zagledati svet,
je kot čudovit poet.

Ker **začutiš, da nisi sam,**
ne vidiš več globokih jam,
okoli tebe je **tisoč ram,**
na katere lahko se zjočeš,
če le to hočeš.

Pogum in občutek sreče te obdata,
sta ti kot večna brata.
Ugotoviš smisel življenja,
spoznaš hrepenenja,
ki te vlečejo dnevom naproti,
veš, da ne živiš v zmoti.
Da delaš dobro in prav
in da **srečen si postal.**
Ana Pisar, 8/8

Duševno zdravje je poseben zaklad,
saj duše se ne more lotiti prehlad.
Tu prebiva naš notranji glas,
ki velikokrat govori namesto nas.

Opozarja nas, ko delamo napake,
in nas vodi v boljše korake.

Ko se moramo kaj odločiti,
nam ta glas pomaga pot prehoditi
in nas na pravi odcep napotiti.

Duša ni tkivo ali organ
in če jo iščemo,

bo ta trud prav zaman.

Njen dom je celotno telo,
preselila pa se nikoli ne bo.

Rada nas ima zelo,

saj smo omogočili ji streho nad glavó.

Bolezen ji ne pride do "kosti"

in ji ne more škoditi.

Res pa se je lotevajo nenavadne stvari.

Ampak tudi duša si privoščí počitek
in to je zanjo pravi užitek.

Na svetu pa je tudi veliko ljudi,
ki so duševno moteni.

Z njimi ni nič narobe,

le duša jim je odšla "po gobe".

Tudi v njih prebiva glas,

le da ta ni enak kot pri nas.

Je drugačne oblike,

med njimi ni velike razlike.

Samo na videz so ti ljudje drugačne narave
in prav zato imajo nekateri o njih drugačne
predstave.

Vendar se jih ne smemo bati,
saj niso nikakršni tati.

Ni lepo, da se iz njih norčujemo
in se jim posmehujemo.

Zato moramo o tem dobro razmisliti,
saj lahko že jutri tudi mi postanemo duševni bolniki
in potem dobimo dušo v drugačni obliki.

Zala Oto, 8./8

POTRES NAM LAHKO UNIČI ŽIVLJENJE

Na svetu vse preveč je katastrof,
preveč je lačnih otrok,
preveč nesrečnih ljudi.

Ali se spomnite prijatelji vsi,
kako v nesreči je treba ravnati,
da od pretresenih ne smemo bežati.

Resno treba je potrese jemati,
saj kmalu lahko se nam zgodi,
da tudi mi bomo potrebni pomoči.

Ampak ljudje premalo razmišljamo
in se s svojim življenjem igramo.

Vedno več je po svetu katastrof,
preveč je osamljenih otrok.

Naj nikoli se nam ne zgodi,
kar premnogim se je že,
da bi sami bili in da nas ves svet zapusti.

Enkrat vsak človek nesrečo doživi,
ki jo po svoje preživi.

Indijo pred kratkim so posledice potresa doletele,
ko uničujoči cunami je do obale pridrvel
in ljudem v trenutku so se sanje o miru razletele.

Naj nam to bo v opomin,
kaj vse lahko se živemu človeku zgodi
in dobro, da nikoli ne veš v naprej,
kaj te naslednji trenutek doleti.

Da ljudje bi znali prihodnost napovedovati,
verjetno marsikdo bi še živel.
Ne bi se nam bilo treba potresov bati, saj vsakdo bi
za svoje pravočasno poskrbel.

Resnica pa je taka, da kot vojna krute so nesreče
vse.

Ura življenja nam tiktaka, ne ozira se na naša
pričakovanja,
nikoli nas ne čaka,
pa naj naredimo še tako neumna dejanja.

Gospodje, mladostniki, otroci in gospe, to naša
priložnost je,
potrudili se bomo, da nam uspe!
Naredili bomo vse, kar v naši moči je.

Ena katastrofa, drug propad,
ob potresu treba je razumno ravnat',
kajti napačna presoja vodi v prepad,
mi pa ne smemo panike zagnat'.

Nikoli ne smemo se vdati,
moramo po zdravi pameti ravnati
in se nikar smrti predati.

Enkrat vsi bomo res na drugi svet odšli,
a ni potrebno, da v paniki človek glavo izgubi.

Sreče v nesreči nima vsak,
zato mirno kri ohranimo in drug drugemu
pomagajmo.

Res je, da nikoli ne veš, kdaj potres bo zagrmel
in kakšne posledice bo imel.
Vendar moraš verjeti, da nikoli te ne bo s sabo vzel.

Epicenter in drugi neznani izrazi hitro postanejo
resničnost naša,

počutje naše se lahko iz sreče v nesrečo sprevrne.

Čeprav veliko vemo o potresih vsi, najde se vedno
stvar,

ki jasna nam ni in za informacijami brskamo mi.

Evakuacija možna bo samo v slučaju, da ljudje
panike ne bodo zagnali,
da bodo mirni ostali in bodo vsi med sabo
sodelovali.

Preveč ljudje se na računalnike spoznamo,
premalo pa na svoja življenja damo.
In tako se kaj hitro zgodi,
da kakšna katastrofa se nam pripeti.

Otroci vsepovsod po svetu lačna usta imajo,
mi pa za to pogosto premalo posluha imamo.
Prevečkrat ne vemo, kaj po svetu se godi,
Pogosto v paniki neumno ukrepamo, ko kaj hudega
se nam zgodi.

Torej naj vam nekaj podatkov podam,
da vas pri kakšnih resnih stvareh ne bo preveč sram.
Ko potres se kje blizu vas zgodi,
hitro na pomoč priskočite potrebnim pomoči.

Resnica boli, to vedo vsi.

Toda ob potresu najbolj boli, če nihče ti ob strani ne
stoji.

Enkrat, ko vsi bodo resnični katastrofi v oči zrli,
ko vsi bodo s potresom se sprli,
takrat bomo v lepšo prihodnost zazrti.

Seveda so to le sanje, a vendar marsikdo upa in
verjame vanje.

Zato potrudimo se vsi in poskrbimo za ljudi, ki
potrebni so naše pomoči.

Želim si, da bi se ob branju moje pesmi ljudje zamislili. Ne samo nad krutostjo potresa in njegovih posledic, temveč tudi nad tem, kako pomembno je, da ob posameznih nesrečah ohranimo mirno kri in poskušamo najti dobre stvari, kajti prepričana sem, da se tudi ob slabem dogodku človek marsičesa nauči.

Premislimo o vseh dogodkih, ki zadnje čase pretresajo svet, o vseh otrocih, ki ostajajo brez doma, staršev, o vseh ljudeh, ki so tako rekoč izgubili tudi voljo do življenja!

Vse, kar smo za bralce Samorastnika izbrali, je nastajalo od začetka šolskega leta pri pouku in doma.

Veliko prispevkov smo že objavili na spletni strani šole (www.prezih.cjb.net).

Dodali smo le nekaj nagrajenih literarnih del.

Za vas smo so trudili učenci literarno-novinarskega krožka predmetne stopnje

Ana Pisar,

Zala Oto in

Tjaša Fužir

pod mentorstvom učiteljice **Vanje Benko**.

Glasilo je likovno opremila sedmošolka **Dina Todorović**.

APRIL 2005

2 3 4 5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
20 21 22 23 24 25 26
27 28